

“Merci, patron!”, una comèdia que ens fa reflexionar

per Carles Samper Seró ([@1158090](#))

Avui s'estrena a l'estat [Merci Patron!](#) el documental i comèdia política que ha provocat un daltabaix a França. Sóc conscient que no és habitual a **Finestra d'Oportunitat** fer crítiques culturals, però com molts hauran escoltat “la cultura és la opció política més revolucionària”.

I en el cas d'aquesta obra és especialment cert. Ens explica una història terrible, un drama propi de les deslocalitzacions empresarials patides des de mitjans dels anys 90. Una família portada al límit de la seva situació econòmica, a punt de ser tirats per l'abisme del desnonament.

Una tragèdia, pensarem. Doncs no. Aquí entra la màgia de l'equip de **François Ruffin** i [Fakir](#). Gràcies a la seva delicada tasca converteixen aquesta tragèdia en una oda a l'alegria i a l'esperança. Empren l'humor com a eina política i l'organització com a port de refugi.

La gran importància d'aquesta estrena és el missatge que transmet. Com, amb humor i certa ingenuïtat, un documental mordaç es converteix en una eina de "empoderament" (paraula tant de moda).

No estem davant d'un documental qualsevol, estem davant d'una eina que ha despertat consciències a **França**. Un instrument que ha tocat els botons adequats per fer saltar en mil bocins la pesada gàbia de ferro del discurs de la inutilitat que ens imbueix el neoliberalisme imperant (tranquils, que de gàbies de ferro encara ens en queden).

És difícil narrar amb més detall la perversió que suposa aquest documental sense desvelar la seva trama. Des de juntes d'accionistes amb **Moët & Chandon** fins a barbacoes, **François Ruffin** fa ús de la ingenuïtat per desenmascarar el discurs "cunyat". Fins i tot l'utilitza a vegades, davant de situacions extremes, aconseguint aquella deformació de la realitat que ens permet veure més enllà. "Aquests

pobres... quan tenen diners se'ls gasten tots" - diu el director davant la compra d'una estufa per part de la família **Krul**.

Un altre virtut d'aquesta producció és la forma en que ha estat aconseguida, amb l'ajuda dels poc més de 6400 subscriptors de [Fakir](#); el petit diari crític d'**Amiens**. I també sorprèn com els protagonistes es converteixen en personatges típics de novel·les de **Dickens**. Existeixen **Ebenezer Scrooge**, no són una exageració literaria. O potser els **Bernard Arnault** i el comissari són hipèrboles d'ells mateixos. Estaran actuant en les seves vides?

Em vull disculpar amb aquells de vosaltres amb ganes de llegir un dels habituals anàlisis elaborats de **Finestra d'Oportunitat**, espero que em sapigueu perdonar. Crec que no cada dia ens trobem amb una eina política amb tal impacte en un país veí com per ser mereixedora d'una reflexió.

Al final, en política, entendre que el poder no és un botó vermell a les taules dels ministres és elemental. El poder no es té, s'aconsegueix. Ens l'hem de creure i l'hem de fer valer. I per poder-ho fer, ens cal perdre por. **Merci Patron!** és una peça més a utilitzar a l'hora de fer-nos valer. En la lluita laboral i en la nacional.

Imatge de portada: una imatge promocional de la obra. **Font:** *Merci, patron*.